

Tolkningsfråga

Utgör artikel 29 i direktiv 92/50/EG⁽¹⁾, i vilken det föreskrivs sju fall i vilka företag inte får delta i offentlig upphandling av tjänster, en uttömmande uppräkningslista av de fall i vilka hinder för deltagande föreligger och utgör den således hinder för att det i artikel 10.1 bis i lag nr 109/94 (nu ersatt av artikel 34 sista stycket i lagstiftningsdekret nr 136/06) uppställs ett förbud mot att företag som kontrolleras eller kontrolleras av ett annat företag deltar i anbudsförfaranden tillsammans med detta företag?

⁽¹⁾ EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 6, volym 3, s. 139.

Talan väckt den 30 november 2007 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien

(Mål C-539/07)

(2008/C 37/23)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: E. Montaguti och A. Nijenhuis)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 26.3 i direktiv 2002/22/EG⁽¹⁾ genom att inte säkerställa att i den mån som det är tekniskt genomförbart de myndigheter som ansvarar för larmtjänster tillhandahåller information om varifrån samtalet kommer för samtliga samtal till det gemensamma europeiska larmnumret 112, och
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för införlivande av direktiv 2002/22/EG löpte ut den 24 juli 2003.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (EGT L 108, s. 51).

Talan väckt den 30 november 2007 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien

(Mål C-540/07)

(2008/C 37/24)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: R. Lyal och A. Aresu)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastslå att Republiken Italien inte har uppfyllt sina skyldigheter i enlighet med artiklarna 56 EG och 40 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet med avseende på fri rörlighet för kapital mellan medlemsstater och mellan stater som anslutit sig till nämnda avtal, samt de skyldigheter som följer av artikel 31 i EES-avtalet avseende etableringsfrihet mellan de stater som ingått avtalet, genom att bibehålla skattebestämmelser för utdelningar till bolag med hemvist i andra medlemsstater och i stater som ingår i det Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som är mer betungande än de som tillämpas för utdelningar till nationella bolag, och
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen hänvisar till den gällande italienska lagstiftningen på området, även praxis, som underställer utdelning till icke-italienska företag (det vill säga utländska utdelningar) en skattelagstiftning som är betydligt mindre fördelaktig än den som tillämpas på utdelningar till italienska företag (det vill säga inhemska utdelningar).

Kommissionen gör gällande att denna lagstiftning – som den italienska regeringen för övrigt står i begrepp att omarbete – inte är förenlig med principen om fri rörlighet för kapital, då den påverkar lönsamheten och investeringar från utländska delägare i italienska företag negativt, och samtidigt försvårar för de italienska företagen att söka kapital i utlandet. Det föreligger därför ett tydligt åsidosättande av artikel 56 EG, vilken innebär ett förbud mot alla hinder för fri rörlighet för kapital mellan medlemsstaterna, och av artikel 40 i EES-avtalet, som motsvarar förstnämnda artikel och avser fri rörlighet för kapital mellan de stater som ingått avtalet.

Kommissionen anser därutöver att lagstiftningen i fråga kan vara oförenlig med etableringsfriheten som regleras i artikel 31 i EES-avtalet, då den skulle kunna tillämpas även på andelsinnehav som ger bestämmande inflytande i italienska bolag som innehas av bolag med hemvist i stater som ingått EES-avtalet, och som inte omfattas av den skattelagstiftning som harmoniserats i enlighet med gemenskapsdirektivet 90/435/EG⁽¹⁾.

I samband med fördragsbrottsförfarandet har kommissionen fått tillfälle att granska de argument som Republiken Italien framfört för att rättfärdiga nämnda lagstiftning. Kommissionen ansåg inte att de är ägnade att säkerställa att det eftersträvade målet uppnås. Den italienska regeringen har dock nyligen tillkännagett sin avsikt att anpassa lagstiftningen i fråga till gemenskapslagstiftningen: förevarande talan skulle kunna påskynda en sådan reformprocess.

(¹) EGT L 225, s. 6.

Överklagande ingett den 30 november 2007 av Imagination Technologies Ltd av den dom som förstainstansrätten (tredje avdelningen) meddelade den 20 september 2007 i mål T-461/04, Imagination Technologies Ltd mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån)

(Mål C-542/07 P)

(2008/C 37/25)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Imagination Technologies Ltd (ombud: M. Edenborough, barrister)

Övrig part i målet: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller)

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva förstainstansrättens dom, och
- besluta om ersättning till klaganden för dess rättegångskostnader i samband med förevarande överklagande och överklagandet vid förstainstansrätten.

Grunder och huvudargument

Klaganden anför att ansökan nr 2396075 om registrering som gemenskapsvarumärke av ordmärket PURE DIGITAL (nedan kallad registreringsansökan) inte strider mot vare sig artikel 7.1 b

eller 7.1 c i rådets förordning nr 40/94, eftersom ordmärket har förvärvat särskiljningsförmåga efter tidpunkten för registreringsansökan. Förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rätts-tillämpning, särskilt då den vid bedömningen av frågan om förvärvat särskiljningsförmåga inte fann att användning efter tidpunkten för registreringsansökan var relevant.

Förstainstansrätten borde således inte ha ogillat överklagandet. Klaganden anser därför att förevarande överklagande avseende förstainstansrättens dom skall prövas och förstainstansrättens dom upphävas. Klaganden yrkar även ersättning för sina kostnader i detta förfarande om överklagande samt i förfarandet vid förstainstansrätten.

Talan väckt den 3 december 2007 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Belgien

(Mål C-543/07)

(2008/C 37/26)

Rättegångsspråk: nederländska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: M. van Beek)

Svarande: Konungariket Belgien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/73/EG (¹) av den 23 september 2002 om ändring av rådets direktiv 76/207/EEG om genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om tillgång till anställning, yrkesutbildning och befordran samt arbetsvillkor, genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, eller i vart fall genom att inte underrätta kommissionen om sådana åtgärder, och
- förplikta Konungariket Belgien att ersätta rättegångskostnaderna.